

**การวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจของครัวเรือน
ตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร**
**Personal Financial Planning for Household Economic Resilience in
Sawang Daen Din Subdistrict, Sawang Daen Din District,
Sakon Nakhon Province**

ขวัญสุดา พรหมบุญ¹ ปิยะดา พาคำทอง¹ อณิมา ขันตากลิ่น¹ สุมินทร เบ้าธรรม^{2*} ดวงฤดี ภู²
และ จิราภา ชาลาธราวัฒน์³

Khwansuda Promboon¹ Piyada Pakamkong¹ Anima Khantaklin¹ Sumintorn
Baotham^{2*} Duangrudee Wu² and JirapaChalatharawat³

e-mail:sumintorn@hotmail.com; sumintorn.ba@rmuti.ac.th

(Received: 2025-06-14; Revised: 2025-10-02 ; Accepted:2025-10-17)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในครัวเรือนตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนในครัวเรือนจำนวน 369 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Scheffe

ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกันมีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในทุกด้านไม่แตกต่างกัน ขณะที่ประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และค่าใช้จ่ายของครัวเรือนต่อเดือนแตกต่างกันมีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในทุกด้านแตกต่างกัน นอกจากนี้ ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสและภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัวแตกต่างกันมีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลด้านการซื้อสินทรัพย์และด้านการเตรียมการเกษียณแตกต่างกัน ในขณะที่ประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวแตกต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลด้านการออมและการลงทุนแตกต่างกัน

คำสำคัญ : การวางแผนการเงินส่วนบุคคล; ภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจ; จังหวัดสกลนคร

¹นักศึกษาลัทธิสุตรบัญชีบัณฑิต คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร

²อาจารย์ คณะอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสกลนคร

³อาจารย์ประจำคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตขอนแก่น

¹Bachelor Students Program of Accountancy, Rajamangala University of Technology Isan, Sakon-Nakhon Campus

²Lecturer, Faculty of Industry and Technology, Rajamangala University of Technology Isan, Sakon-Nakhon Campus

³Lecturer of Faculty of Business Administration and Information Technology, Rajamangala University of Technology Isan, Khonkean Campus

ABSTRACT

The objective of this research was to compare differences in personal financial planning among households in SawangDaen Din Subdistrict, SawangDaen Din District, SakonNakhon Province. The sample consisted of 369 household members, and a questionnaire was used as the data collection instrument. The statistical methods employed for data analysis included percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance (ANOVA), and Scheffé's method for pairwise comparison.

The results showed that individuals of different genders did not differ in their personal financial planning across all aspects. However, individuals with different ages, educational levels, occupations, monthly incomes, and household expenses showed significant differences in all aspects of personal financial planning. In addition, individuals with different marital statuses and levels of personal and family debt differed in financial planning related to asset acquisition and retirement preparation. Meanwhile, individuals with different numbers of family members differed in financial planning related to saving and investment.

Keywords : personal financial planning; economic resilience; SakonNakhon Province

บทนำ

สถานการณ์ในปัจจุบันค่าใช้จ่ายมีแนวโน้มสูงขึ้นและรายได้มีแนวโน้มที่ไม่เพิ่มขึ้นยิ่งไปกว่านั้นยังมีแนวโน้มที่จะลดลงอีกด้วย ผู้คนมีอายุที่ยืนยาวมากขึ้นจากวิวัฒนาการทางการแพทย์ที่ก้าวหน้า ดังนั้น ทุกคนจึงจะต้องพบปัญหาที่ตามมาว่า จะต้องทำอย่างไรจึงจะมีสภาพคล่องทางการเงินที่ดี มีค่ารักษาพยาบาลหรือสวัสดิการที่เพียงพอ มีเงินเก็บสะสมหรือเงินออม เพื่อให้สามารถใช้จ่ายได้ในอนาคตหรือในช่วงเกษียณอายุและจำนวนเงินเก็บก็ต้องสอดคล้องกันและเพียงพอกับอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มสูงขึ้นด้วยการมีเงินทุนสำหรับการศึกษาของบุตรหลาน ตลอดจนปัญหาด้านการมีทรัพย์สินเพื่อเป็นการส่งต่อมรดกที่เพียงพอ (เอก ชุมหัชชราชัย, 2563) การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล อาจเปรียบได้กับการวางแผนการเดินทาง โดยจะต้องมีการสำรวจเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการ และสถานะทางการเงินในปัจจุบัน เพื่อที่จะสามารถนำไปกำหนดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ เช่นเดียวกันกับการวางแผนการเดินทาง ซึ่งจะต้องมีการสำรวจจุดเริ่มต้นและจุดหมายปลายทาง เพื่อที่จะสามารถกำหนดเส้นทางที่เหมาะสม การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลจึงถือเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการดำรงชีวิตในบั้นปลายของชีวิตอย่างมีความสุข (หทัยรัตน์ คุวรรู้ดี และคณะ, 2565) เพราะการวางแผนทางการเงินช่วยให้กำหนดทิศทางในการบรรลุเป้าหมายในชีวิตให้ง่ายขึ้น เกษียณอายุอย่างสุขสบาย ควบคุมรายรับรายจ่าย ทำให้ลดการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น และเพิ่มเงินออมได้มากขึ้น ตลอดจนช่วยสร้างความมั่นคงในอนาคต และช่วยในการบริหารจัดการความเสี่ยง เพื่อให้ช่วงเวลาสำคัญของชีวิต ไม่ต้องกังวลเรื่องการเงินเมื่อถึงเวลาที่ต้องใช้จ่าย นอกจากนี้ ยังช่วยพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและเศรษฐกิจของประเทศ เพราะการเสริมสร้างความมั่นคงในครัวเรือนลดความเหลื่อมล้ำและส่งเสริมการพึ่งพาตนเอง ช่วยสร้างความยืดหยุ่นทางการเงินและสร้างเงินทุนหมุนเวียนในชุมชน ทำให้เพิ่มเงินออมและการลงทุน ลดหนี้เสียและสร้างเสถียรภาพการวางแผนทางการเงินจึงเป็นรากฐานสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อเป็นลูกโซ่ ตั้งแต่ระดับบุคคลสู่ครัวเรือน ชุมชน และท้ายที่สุดก็คือการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างยั่งยืน

การวางแผนทางการเงินมีการศึกษาในหลายมุมมอง เช่น ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลต่อพฤติกรรมการออมและการวางแผนการออม (ศษภักดิ์ จิรวรรพผลและคณะ, 2568; มณีพร สวนส้ม, 2565; คณิงนิจ พลคำมาก, 2565) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการบริหารการเงินและการวางแผนทางการเงิน (ปฐมพงศ์ กุกแก้ว, 2565; สิทธิชัย สิริวัฒนวงศ์ และคณะ, 2565) รวมถึงการศึกษาศักยภาพในการออมของครัวเรือนจนเปรียบเทียบกับครัวเรือนรวย (นิตยา ปะอินทร์, 2562) โดยผลการวิจัยพบว่า หัวหน้าครัวเรือนเพศชายมีแนวโน้มจะออมและมีจำนวนเงินออมสูงกว่าหัวหน้าครัวเรือนเพศหญิง แต่หัวหน้าครัวเรือนเพศหญิงกลับมีแนวโน้มที่จะลงทุนในสินทรัพย์ประเภทบ้านสูงกว่า (มณีพร สวนส้ม, 2565) คณิงนิจ พลคำมาก (2565) พบว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการออมที่แตกต่างกัน แต่ปฐมพงศ์ กุกแก้ว (2565) กลับพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการปรับตัวด้านการบริหารการเงินบุคคลแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ สิทธิชัย สิริวัฒนวงศ์และคณะ (2565) พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนส่งผลต่อการวางแผนทางการเงิน และนิตยา ปะอินทร์ (2562) พบว่า เพศ อายุ สถานะเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อศักยภาพในการออมของครัวเรือนรวย

จากงานวิจัยในอดีตเห็นได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลไม่ว่าจะเป็น เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้-ค่าใช้จ่าย และภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัว ล้วนส่งผลต่อความสามารถในการออมของแต่ละบุคคล และกระทบต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

จากรายงานของสำนักงานสถิติจังหวัดสกลนครพบว่าในปี 2566 ครั้วเรือนในจังหวัดสกลนครมีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 20,652 บาท และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเดือนละ 17,171 บาท ขณะที่หนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนทั้งสิ้นอยู่ที่ครัวเรือนละ 373,235 บาท ซึ่งคิดเป็น 18.07 เท่าของรายได้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายได้ พบว่าครัวเรือนในจังหวัดสกลนครมีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายได้สูงสุด คือ ร้อยละ 83 จึงทำให้มีเงินออมหรือเงินชำระหนี้้น้อย (สำนักงานสถิติจังหวัดสกลนคร, 2566) แสดงให้เห็นว่ายังขาดภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงและไม่มีความพร้อมเพื่อรับมือกับการบริโภคหลังเกษียณจากการทำงาน ทั้งนี้ ตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร เป็นเขตที่มีพื้นที่ภาคการเกษตรและการค้าส่งค้าปลีก ประชาชนส่วนใหญ่จึงประกอบอาชีพเกษตรกร และรับจ้างทั่วไป ลักษณะของสังคม ประชาชนส่วนใหญ่ในอำเภอ ใช้จ่ายเพื่อการเกษตรและการดำรงชีพขั้นพื้นฐาน (เทศบาลตำบลสว่างแดนดิน, 2568) เพื่อเป็นการขยายงานวิจัยของปัจจัยส่วนบุคคลต่อพฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของประชากรในตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ข้อเสนอที่ได้จากงานวิจัยนี้เป็นประโยชน์กับประชาชนในการวางแผนทางการเงินในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

ทบทวนวรรณกรรม/กรอบแนวคิด

1. แนวคิดการวางแผนทางการเงิน

วางแผนทางการเงินส่วนบุคคล เป็นกระบวนการในการจัดการกับเงินของบุคคล เพื่อให้บุคคลบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการ หากบรรลุเป้าหมายทางการเงินจะทำให้บุคคลมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป้าหมายทางการเงินของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน เช่น บางคนต้องการเก็บเงินซื้อที่อยู่อาศัย บางคนต้องการเก็บเงินไว้เป็นทุนการศึกษา หรือบางคนต้องการเก็บเงินไว้สำหรับใช้จ่ายในช่วงเกษียณอายุ เป็นต้น ดังนั้น เมื่อเป้าหมายทางการเงินของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน ทำให้การวางแผนทางการเงินแตกต่างกัน และการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล จึงแตกต่างกันตามปัจจัยส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็น สถานภาพของบุคคล สถานะทางการเงินของบุคคล รวมไปถึงเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ค่าใช้จ่าย และภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัวด้วย สิ่งสำคัญที่จะทำให้บุคคลบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้คือ “เงินออม” ดังนั้น การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลที่ดีจะช่วยให้บุคคลบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้

Booneet al. (2002), อังอิงโน สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์ และคณะ, (2561) ได้กล่าวถึงทฤษฎีตัวแบบทางด้านการจัดการการเงินส่วนบุคคล ว่ามีหลายองค์ประกอบที่

เข้ามาเกี่ยวข้อง สิ่งแรกต้องมีการกำหนดเป้าหมายในการวางแผนทางการเงินออกเป็น 2 อย่างคือ (1) เป้าหมายระยะสั้น (short-term Goals) และ (2) เป้าหมายระยะยาว (Long-term Goals) ซึ่งเป้าหมายของบุคคลโดยทั่วไปมี 2 ลักษณะคือ (1) เป้าหมายเกี่ยวข้องกับเงิน (Monetary Goals) เช่น ต้องการเงินเพื่อลงทุนระยะยาว ต้องการเงินเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย ต้องการเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อเตรียมแผนการเกษียณ หรือต้องการมีเงินเพียงพอสำหรับใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน (2) เป้าหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับเงิน (Non-monetary Goals) เช่น ต้องการให้ชีวิตครอบครัวมีความสุข ต้องการช่วยเหลือผู้ยากไร้ ต้องการช่วยเหลือสัตว์ที่ถูกทิ้ง เป็นต้น สำหรับงานวิจัยนี้ ใช้แนวทางการวางแผนทางการเงินเพื่อเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับเงิน

2. การพัฒนาสมมติฐานการวิจัย

งานวิจัยของ มณีพร สวนส้ม (2565) ศึกษาเพศและพฤติกรรมกรรมการออมใน สปป.ลาว พบว่าหัวหน้าครัวเรือนเพศชายมีแนวโน้มจะออมและมีจำนวนเงินออมสูงกว่าหัวหน้าครัวเรือนเพศหญิง แต่หัวหน้าครัวเรือนเพศหญิงกลับมีแนวโน้มที่จะลงทุนในสินทรัพย์ประเภทบ้านสูงกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตสิริ ประสาทกุล และอรรังศักดิ์ เสวตเลข (2565) ที่พบว่าเพศเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการออมแตกต่างกัน เนื่องจาก เพศหญิงมีความละเอียดรอบคอบมากกว่าเพศชาย ทั้งทางด้านการบริหารจัดการตนเองและครอบครัว ทั้งนี้งานวิจัยของคณินิจ พลคำมาก (2565) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมเพื่อวางแผนก่อนวัยเกษียณอายุของเจ้าหน้าที่สำนักงานพิพิธภัณฑ์เกษตรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน) กลับพบว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการออมที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ รักษ์สุดา เหล่าคา (2563) พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้แตกต่างกัน ทำให้การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลไม่แตกต่างกัน ส่วนปฐมพงศ์ กุกแก้ว (2565) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเงินของประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรีในสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-19 พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีการปรับตัวด้านการบริหารการเงินบุคคลแตกต่างกัน สอดคล้องกับอุไรวรรณ พลอดใจดี (2560) และสิรินันท์ พานพิศ (2563) ที่พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ประสบการณ์ในการทำงาน จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ไม่มีรายได้ ภาระหนี้สินเพื่อการอุปโภคบริโภคที่ต้องชำระต่อเดือน และหนี้สินจากการซื้อทรัพย์สิน ที่แตกต่างกันส่งผลต่อจำนวนเงินออมแตกต่างกันและหทัยรัตน์ ควรรู้ดี และคณะ (2565) ศึกษาการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนตำบลคำไฮใหญ่ อำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา สมาชิกครอบครัว และอาชีพที่ต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับงานวิจัยของธนกิต บุญถือ และเฉลิมพร เย็นเยือก (2561) ที่ทำการศึกษปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการออมเงินของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี พบว่า เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความพึงพอใจในการออมของประชาชนแตกต่างกัน เช่นเดียวกับ จินตนาสินธุสุวรรณ และคณะ (2567) ที่พบว่าปัจจัยเพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ จำนวนสมาชิกในครัวเรือน

รายได้ต่อเดือน แหล่งที่มาของรายได้ รูปแบบการออมเงิน เหตุผลการออมเงิน ปริมาณเงินออมต่อเดือน การใช้จ่ายต่อเดือน และภาระหนี้สิน มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการออมและการใช้จ่ายของผู้สูงอายุสิทธิชัย ลีวิวัฒน์วงศ์ และคณะ(2565) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพะเยา เขต 1 พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินของครู และสมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์ และคณะ(2561) ได้ทำการศึกษาการจัดการการเงินส่วนบุคคลกับความสุขด้านการเงินของบุคลากรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พบว่าอายุและสังกัดพื้นที่มีความสัมพันธ์กับการออมหรือการลงทุนในอนาคต เช่นเดียวกับงานวิจัยของนุชจิรา ลินคำ (2563) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออมกับกองทุนการออมแห่งชาติของประชาชนในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า รายได้ สถานภาพสมรส และอายุ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจการออมกับกองทุน โดยรายได้มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการออม อาจเป็นเพราะกองทุนการออมมีข้อจำกัดในการออมทำให้ผู้ออมนำเงินไปออมรูปแบบอื่นเพื่อผลตอบแทนที่ดีกว่า ในขณะที่อายุมีความสัมพันธ์กับการออมในทิศทางเดียวกัน และผู้ที่สมรสมีแนวโน้มจะออมมากกว่าผู้ที่ไม่ได้สมรส

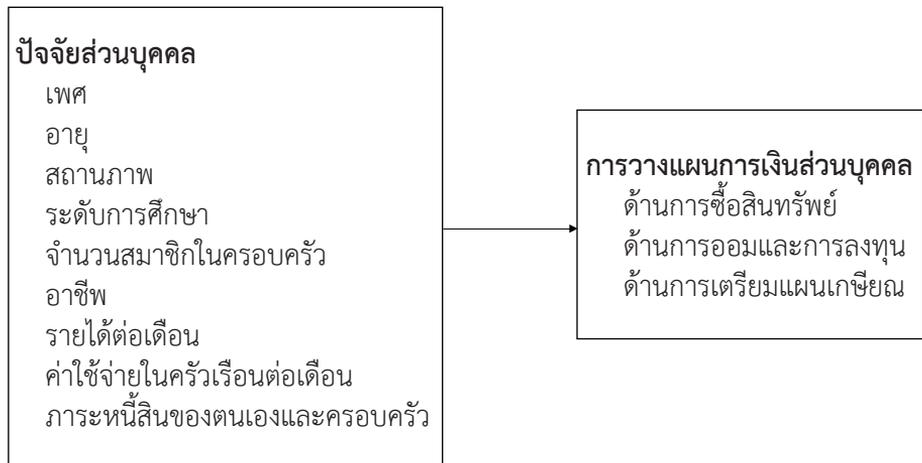
นอกจากนี้รัชนี ปรีชา และปานแก้วตา ลัคนาวานิช (2561) ทำการศึกษาการตัดสินใจออมเงินผ่านกองทุนการออมแห่งชาติของแรงงานนอกระบบในเขตอำเภอเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า เพศ อายุ สถานภาพ จำนวนผู้ที่อยู่อุปการะ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจออมเงินผ่านกองทุนการออมแห่งชาติของแรงงานนอกระบบ สอดคล้องกับธิดารัตน์ คงสา และนรารักษ์ บุญญานาม (2563) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจการออมในกองทุนการออมแห่งชาติ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่พบว่า สถานภาพสมรส และสถานะการมีบุตรหรือธิดา มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการตัดสินใจออมในกองทุนการออมแห่งชาติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกกาญจน์ สังขนนท์ และคณะ (2563) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการออมเพื่อการเกษียณ กรณีศึกษาพนักงานธนาคารพาณิชย์ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลพบว่า ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการทำงาน และรายได้ที่เพิ่มขึ้นจะเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อการลงทุนเพื่อเกษียณ และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการออม ในทางกลับกันพบว่ารายจ่ายมีความสัมพันธ์เชิงลบกับสัดส่วนการออม และมีลลิกา ก่อสกุล (2565) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับการออมของกลุ่มคนเจนเอเรชั่นวายในภาวะสังคมผู้สูงอายุไทย พบว่า ค่าใช้จ่าย ภาระหนี้สิน การเกือหนุนแก่ผู้สูงอายุ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางลบต่อระดับการออม ทั้งนี้ งานวิจัยของปวีตร ป้องพาล (2563) ได้ศึกษาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านเศรษฐกิจของครูและบุคลากรทางการศึกษา พบว่าภาระหนี้สินมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการวางแผนการเงิน ส่วนระยะเวลาในการปฏิบัติงาน ตำแหน่งงานและจำนวนสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการวางแผนการเงิน

อีกด้านหนึ่ง นิตยา ปะอินทร์ (2562) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อศักยภาพในการออมของครัวเรือนจนเปรียบเทียบกับครัวเรือนรวย พบว่า เพศ อายุ สถานะเศรษฐกิจสังคมของครัวเรือนส่งผลต่อศักยภาพในการออมของครัวเรือนรวย และ นิชากร ชัยศิริ และ

คณะ (2562) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของประชาชนในจังหวัดสงขลาพบว่า เพศ อายุ สถานะเศรษฐกิจสังคม มีผลต่อพฤติกรรมการออม สอดคล้องกับคชภัก จิรวชิรพลบุญมี และคณะ (2568) พบปัจจัยส่วนบุคคลส่งผลต่อพฤติกรรมการออม เช่นเดียวกับ ปิยะพันธ์ กำจัด และคณะ (2562) ที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออม ส่วนปัจจัยด้านสังคมและปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวชิรปราการวิทยาคม ตำบลนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร

จากการทบทวนวรรณกรรมยังพบผลการวิจัยที่มีความแตกต่างกัน จึงนำไปสู่กรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐาน : ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันทำให้การวางแผนการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ประชาชนที่มีครัวเรือนหรือภูมิลำเนาและประกอบอาชีพต่าง ๆ อยู่ในเขตตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ณ เดือนตุลาคม 2567 มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 12,691 ครัวเรือน (สำนักบริหารการทะเบียนกรมการปกครอง, 2567)

กลุ่มตัวอย่าง คือ ตัวแทนสมาชิกของแต่ละครอบครัวที่มีครัวเรือนในเขตตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ที่มีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทางการเงินของครัวเรือนของตนเองและสามารถให้ข้อมูลได้ เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการเปิดตารางการกำหนดขนาดตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ความคลาดเคลื่อน + 5% ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 390 คน (Yamane, 1967)

ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ โดยแยกประชากรออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามหมู่บ้าน ซึ่งมีทั้งหมด 28 หมู่บ้าน ขั้นที่ 2 จากนั้นกำหนดขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิตามสัดส่วน และทำการสุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิตามสัดส่วนที่กำหนด โดยใช้วิธีการสุ่มแบบสะดวก

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามซึ่งงานวิจัยนี้ได้กำหนดคำถามกลั่นกรองกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริง คือ ท่านมีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทางการเงินของครัวเรือนของตนเองและสามารถให้ข้อมูลในงานวิจัยนี้ ใช่หรือไม่? หากตอบ “ใช่” ให้ตอบแบบสอบถามในส่วนถัดไป หากตอบ “ไม่ใช่” ให้ยุติการตอบแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นการตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคลจำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนการซื้อสินทรัพย์จำนวน 3 ข้อ ด้านการวางแผนการออมและการลงทุนจำนวน 4 ข้อ และด้านการวางแผนการเกษียณจำนวน 5 ข้อ โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล เป็นแบบสอบถามปลายเปิด ให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบได้อย่างอิสระ

การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา และจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มาทำการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาโดยใช้สูตรค่า IOC (Index of item Objective congruence) แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปมาใช้ ผลการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม มีค่าเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้อง โดยรวม (IOC) ได้เท่ากับ 0.986 ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องเกิน 0.40 ซึ่งให้เห็นว่าเครื่องมือมีความเที่ยงตรงในระดับที่ยอมรับได้ (Hair et al., 2010)

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดลองสอบถามกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผลการทดสอบพบว่าค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรมีค่าอยู่ระหว่าง 0.70-0.90 ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค จะมีต้องค่า 0.70 ขึ้นไป ซึ่งให้เห็นว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่นในระดับที่ยอมรับได้ (Sekaran, 2003)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เนื่องจากสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายโดยตรง และสามารถให้คำแนะนำหรือชี้แจงข้อสงสัยได้ทันทีหากผู้ตอบแบบสอบถามมีปัญหาในการทำ ความเข้าใจ เพื่อการควบคุมคุณภาพของข้อมูลที่ได้รับให้ตรงกับวัตถุประสงค์การวิจัย โดยผู้วิจัยดำเนินการขอความร่วมมือจากตัวแทนสมาชิกในแต่ละครัวเรือนที่มีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทางการเงินของครัวเรือนของตนเองและเป็นผู้ที่สามารถให้ข้อมูลดังกล่าวได้ ทั้งนี้ ภายหลังจากใช้เวลาดำเนินการเก็บข้อมูลจำนวน 2 สัปดาห์ ได้แบบสอบถามกลับมาจำนวน 369 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.61 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 390 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสถิติทดสอบที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว F-test (One-way ANOVA)

ผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (72.09%) ช่วงอายุ 50 ปีขึ้นไป (56.64%) สถานภาพสมรส (63.69%) ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (46.61%) จำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-4 คน (50.68%) อาชีพเกษตรกร (29.81) รายได้ต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท (53.66%) มีค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนระหว่าง 5,001-10,000 บาท (37.40%) และมีภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัว (63.41%)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรเพศและภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัว

การวางแผนการเงินส่วนบุคคล	เพศ	N	t	Sig.	ภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัว	$\bar{X}$	t	Sig.
ด้านการซื้อทรัพย์สิน	ชาย	103	0.539	0.139	ไม่มีภาระหนี้สินฯ	1.377	-3.070	0.005*
	หญิง	266	0.484		มีภาระหนี้สินฯ	1.601	-3.273	
ด้านการออมและการลงทุน	ชาย	103	-0.372	0.803	ไม่มีภาระหนี้สินฯ	1.707	-2.171	0.309
	หญิง	266	-0.375		มีภาระหนี้สินฯ	1.884	-2.210	
ด้านการเตรียมแผนเกษียณ	ชาย	103	0.961	0.169	ไม่มีภาระหนี้สินฯ	1.432	-2.321	0.039*
	หญิง	266	0.923		มีภาระหนี้สินฯ	1.629	-2.403	

*p value <0.05

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ที่จำแนกตามเพศและภาระหนี้สิน พบว่าประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในทุกด้านไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีภาระหนี้สินต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน และด้านการเตรียมแผนเกษียณ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีภาระหนี้สินที่ต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการออมและการลงทุน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรอายุ ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล		30 - 40 ปี	41 - 50 ปี	50 ปีขึ้นไป
ด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	ต่ำกว่า 30 ปี	0.880	0.051	0.000*
	30 - 40 ปี		0.218	0.000*
	41 - 50 ปี			0.016*
ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	ต่ำกว่า 30 ปี	0.514	0.095	0.000*
	30 - 40 ปี		0.807	0.003*
	41 - 50 ปี			0.020*
ด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	ต่ำกว่า 30 ปี	0.910	0.127	0.000*
	30 - 40 ปี		0.374	0.000*
	41 - 50 ปี			0.031*

*p value <0.05

จากตารางที่ 2 พบว่าประชาชนที่มีอายุ 50 ปี ขึ้นไป มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52) ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56) แตกต่างจากประชาชนที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี อายุระหว่าง 30 - 40 ปี และอายุระหว่าง 41 - 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรสถานภาพ ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล		สมรส	หย่าร้าง
ด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	โสด	0.040*	0.011*
	สมรส		0.277
ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	โสด	0.598	0.219
	สมรส		0.471
ด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	โสด	0.075	0.163
	สมรส		0.845

*p value <0.05

จากตารางที่ 3 พบว่าประชาชนที่มีสถานภาพโสด มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52) แตกต่างกันจากประชาชนที่มีสถานภาพสมรส และหย่าร้าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีสถานภาพโสด มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และด้านการเตรียมการเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56) ไม่แตกต่างจากประชาชนที่มีสถานภาพสมรส และหย่าร้าง

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษา ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล	ม.1-ม.6/ปวช.	อนุปริญาขึ้นไป
ด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	ต่ำกว่า ม.3	0.000*
	ม.1-ม.6/ปวช.	0.004*
ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	ต่ำกว่า ม.3	0.000*
	ม.1-ม.6/ปวช.	0.000*
ด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	ต่ำกว่า ม.3	0.002*
	ม.1-ม.6/ปวช.	0.000*

*p value <0.05

จากตารางที่ 4 พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ม.3 ม.1-ม.6/ปวช. และอนุปริญาขึ้นไป มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52) ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรจำนวนสมาชิกในครอบครัว ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล	3 - 4 คน	5 - 6 คน	7 คนขึ้นไป
ด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	ไม่เกิน 2 คน	0.626	0.559
	3 - 4 คน		0.992
	5 - 6 คน		0.963
ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	ไม่เกิน 2 คน	0.035*	0.114
	3 - 4 คน		0.991
	5 - 6 คน		0.659
ด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	ไม่เกิน 2 คน	0.323	0.373
	3 - 4 คน		1.000
	5 - 6 คน		0.737

*p value <0.05

จากตารางที่ 5 พบว่ามีเพียงประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวไม่เกิน 2 คน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) แตกต่างจากประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวจำนวน 3 - 4 คน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 5-6 คน และ 7 คน ขึ้นไป ไม่พบความแตกต่างของการวางแผนด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรอาชีพ ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล		ข้าราชการ	พนักงานราชการ	พนักงานบริษัท	รับจ้างทั่วไป	ค้าขาย	ธุรกิจส่วนตัว
ด้าน การซื้อ ทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	เกษตรกร	0.688	0.206	0.003*	0.986	0.845	0.816
	ข้าราชการ		0.756	0.539	0.941	0.969	0.998
	พนักงานราชการ			1.000	0.327	0.365	0.477
	พนักงานบริษัท				0.019*	0.024*	0.088
	รับจ้างทั่วไป					1.000	0.998
	ค้าขาย					1.000	1.000
ด้านการออม และการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	เกษตรกร	0.065	0.270	0.000*	1.000	0.447	0.012*
	ข้าราชการ		0.973	0.801	0.061	0.522	0.998
	พนักงานราชการ			1.000	0.249	0.531	0.866
	พนักงานบริษัท				0.000*	0.011*	0.274
	รับจ้างทั่วไป					0.486	0.017*
	ค้าขาย					0.575	
ด้านการเตรียม แผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	เกษตรกร	0.001*	0.045*	0.021*	1.000	1.000	0.124
	ข้าราชการ		0.923	1.000	0.004*	0.003*	0.483
	พนักงานราชการ			0.961	0.057	0.060	0.325
	พนักงานบริษัท				0.037*	0.037*	0.628
	รับจ้างทั่วไป					1.000	0.311
	ค้าขาย					0.274	

*p value < 0.05

จากตารางที่ 6 พบว่า ประชาชนที่เป็นพนักงานบริษัท มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52) ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56) แตกต่างจากประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกร รับจ้างทั่วไป ค้าขาย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ประชาชนที่เป็นข้าราชการ มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการเตรียมแผนเกษียณ แตกต่างจากประชาชนที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป และค้าขาย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และประชาชนที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลด้านการออมและการลงทุนแตกต่างจากประชาชนที่มีอาชีพเกษตรกร และรับจ้างทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรรายได้ต่อเดือน ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนการเงินส่วนบุคคล		10,001 – 15,000	15,001 – 20,000	< 20,000
ด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	>10,000	0.009*	0.000*	0.000*
	10,001 - 15,000		0.312	0.771
	15,001 - 20,000			0.810
	<20,000			
ด้านการออมและ การลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	>10,000	0.050	0.025*	0.000*
	10,001 - 15,000		0.797	0.007*
	15,001 - 20,000			0.361
	<20,000			
ด้านการเตรียม แผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	>10,000	0.030	0.111	0.000*
	10,001 - 15,000		0.991	0.001*
	15,001 - 20,000			0.052
	< 20,000			

*p value <0.05

จากตารางที่ 7 พบว่าประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนเกิน 20,000 บาท มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56) แตกต่างจากประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนไม่เกิน 10,000 บาท และรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนประชาชนที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท มีการวางแผนด้านการออมและการลงทุนแตกต่างจากประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และประชาชนที่มีรายได้ไม่เกิน 10,000 บาท มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52) แตกต่างจากประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท รายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001 - 20,000 บาท และรายได้ต่อเดือนเกิน 20,000 บาท ขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล จำแนกตามตัวแปรค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือน ด้วยวิธีการ Scheffe

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล		5,001 – 10,000	10,001 – 15,000	< 15,000
ด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52)	< 5,000	0.808	0.132	0.001*
	5,001 - 10,000		0.416	0.004*
	10,001 - 15,000			0.502
ด้านการออมและ การลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82)	< 5,000	0.971	0.184	0.000*
	5,001 - 10,000		0.289	0.000*
	10,001 - 15,000			0.016*
ด้านการเตรียม แผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56)	< 5,000	0.597	0.318	0.000*
	5,001 - 10,000		0.881	0.000*
	10,001 - 15,000			0.004*

*p value < 0.05

จากตารางที่ 8 พบว่าประชาชนที่มีค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน ($\bar{X}$ = 1.52) ด้านการออมและการลงทุน ($\bar{X}$ = 1.82) และด้านการเตรียมแผนเกษียณ ($\bar{X}$ = 1.56) แตกต่างจากประชาชนที่มีค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนไม่เกิน 5,000 บาท ค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนระหว่าง 5,001 - 10,000 บาท และค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เว้นแต่ประชาชนที่มีค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อทรัพย์สิน ไม่แตกต่างกันกับประชาชนที่มีค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือนระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท

อภิปรายผล

1) ประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของคิงนิง พลคัมภัก (2565) และ รัชชสุตา เหล่าคา (2563) ที่พบว่าเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการออมที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ งานวิจัยของ Bui (2000) กลับพบว่าปัจจัยทางเพศของหัวหน้าครัวเรือนทำให้พฤติกรรมการออมของแต่ละครัวเรือนแตกต่างกัน เนื่องจากหัวหน้าครัวเรือนเพศหญิงมีความสามารถในการบริหารและจัดระเบียบงานบ้าน มีหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดูบุตร เปรียบเทียบกับแหล่งรายได้ที่จำกัดของครัวเรือน หัวหน้าครัวเรือนเพศหญิงจะจัดการค่าใช้จ่ายของครัวเรือนอย่างระมัดระวังมากขึ้น ส่งผลให้มีปริมาณการออมมากกว่าหัวหน้าครัวเรือนเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Seguinoad and Floro (2003) ที่พบว่า การเพิ่มรายได้ของผู้หญิงจะเพิ่มการออมในครัวเรือนและส่งผลกระทบต่ออัตราการออมในประเทศเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย เช่นเดียวกับการศึกษาของ Abdelkhalik et al., (2010) ที่พบว่า หัวหน้าครัวเรือนเพศหญิงออมเงินได้มากกว่าหัวหน้าครัวเรือนเพศชาย

2) ประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และค่าใช้จ่ายครัวเรือนต่อเดือน และ แตกต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฐมพงศ์ กุ๊กแก้ว (2565) ที่พบว่า อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อการบริหารการเงินที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษาอาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนทำให้บุคคลมีความรู้ความคิดค่านิยมและทัศนคติแตกต่างกัน สอดคล้องกับ ธนกิต บุญลือ และเฉลิมพร เย็นเยือก (2561) ที่พบว่า อาชีพที่ต่างกัน ส่งผลต่อความพึงพอใจในการออมเงินแตกต่างกัน อาจเนื่องจากอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจเป็นอาชีพที่มีสวัสดิการที่ส่งเสริมการออมของพนักงานเช่น สหกรณ์ออมทรัพย์กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ซึ่งแตกต่างอาชีพธุรกิจส่วนตัวซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องใช้เงินหรือทรัพย์สินในรูปแบบต่างๆไปลงทุนหรือหมุนเวียนสภาพคล่องของกิจการอยู่เสมอและอาชีพรับจ้างทั่วไปเป็นอาชีพที่มีรายได้หรือความสม่ำเสมอของงานไม่แน่นอนและไม่มีสวัสดิการในการออมเงินในรูปแบบต่าง ๆ สอดคล้องกับ สิทธิชัย สิริวัฒน์วงศ์ และคณะ (2565) พบว่า เพศอายุระดับการศึกษารายได้เฉลี่ยต่อเดือนและรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และมัลลิกา ก่อสกุล (2565) พบว่าระดับการศึกษาสูงขึ้น ทำให้การออมและการลงทุนที่แตกต่างกัน และระดับของรายได้ที่สูงขึ้น มีแนวโน้มที่จะมีระดับการออมที่สูงกว่า เนื่องจาก ทำให้มีความสามารถและโอกาสในการออมที่สูงกว่า จึงส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายที่แตกต่างกัน ส่งผลทำให้การออมแตกต่างกัน เนื่องจากระดับของค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น มีแนวโน้มที่ทำให้การออมน้อยกว่า ทำให้มีความสามารถและโอกาสในการออมน้อยกว่า จึงส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินที่แตกต่างกัน

3) ประชาชนที่มีภาระหนี้สินของตนเองและครอบครัวแตกต่างกัน มีการวางแผนการเงินด้านการซื้อทรัพย์สิน และด้านการเตรียมแผนเกษียณ แตกต่างกัน สอดคล้องกับ ปรีวีตร ป่องพาล (2563) ที่พบว่าภาระหนี้สิน ส่งผลต่อพฤติกรรมการวางแผนทางการเงิน อาจเนื่องมาจากความจำเป็นพื้นฐานในการใช้ชีวิตประจำวันและภาระทั้งทางครอบครัวและหนี้สินไม่เท่ากัน ทำให้พฤติกรรมการใช้เงินมีความแตกต่างกัน ส่งผลทำให้การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการซื้อทรัพย์สิน และด้านการเตรียมแผนเกษียณ ย่อมมีความแตกต่างกันไปตามความจำเป็นพื้นฐานของประชาชนแต่ละคน เป็นไปในทิศทางเดียวกัน มัลลิกา ก่อสกุล (2565)

ที่พบว่า ภาระหนี้สินเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการออม โดยประชาชนที่มีภาระหนี้สินจะมีโอกาสในการออมน้อยกว่าครัวเรือนที่ไม่มีหนี้สิน ผู้มีงานทำจะมีแนวโน้มเป็นผู้ที่ไม่ออมเงิน

4) ประชาชนที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการซื้อสินทรัพย์แตกต่างกัน สอดคล้องกับ จินตรา สินธุสุวรรณ และคณะ (2567) ที่พบว่า สถานภาพที่แตกต่างกัน มีผลต่อความพึงพอใจในการออมและการใช้จ่ายเงิน เนื่องจาก สถานภาพสอดคล้องกับสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง เป็นลักษณะการใช้ชีวิตเพียงลำพังทำให้มีการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างจากคนที่มีสถานภาพสมรส เพราะสถานภาพสมรสอาจต้องคิดถึงเรื่องการวางแผนการบริหารการเงินในอนาคตในการซื้อสินทรัพย์สำหรับครอบครัว และชนิด บัญชี และเฉลิมพร เย็นเยือก (2561) ที่พบว่า สถานภาพสมรสจะมีการวางแผนทางการเงินในระยะยาว เพื่อเป็นการลดความเสี่ยงทางการเงินในครอบครัวในอนาคต ส่วนใหญ่มีการบันทึกรายรับรายจ่ายในครอบครัวเพื่อควบคุมค่าใช้จ่ายซึ่งแตกต่างกันกับสถานโสดส่วนใหญ่ จะไม่มีการวางแผนทางการเงินเนื่องจากไม่มีภาระในการรับผิดชอบใช้ชีวิตอยู่คนเดียวไม่ต้องเพื่อเงินเก็บไว้ใช้ในอนาคตมากนัก

5) ประชาชนที่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวแตกต่างกัน มีการวางแผนการเงินส่วนบุคคลในด้านการออมและการลงทุน แตกต่างกับ สอดคล้องกับจินตนา สินธุสุวรรณ และคณะ (2567) ที่พบว่า จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลต่อความพึงพอใจในการออมและการใช้จ่ายเงิน เนื่องจากจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่เพิ่มขึ้น ทำให้มีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เพิ่มขึ้นส่งผลทำให้การออมน้อยลง นุชจิรา สินค้ำ (2563) ที่พบว่า เมื่อมีจำนวนคนที่ต้องอุปการะเพิ่มมากขึ้น จะทำให้เกิดการออมที่ลดลง หมายความว่าจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมีผลต่อปริมาณเงินออมในทิศทางตรงกันข้าม จึงส่งผลทำให้การวางแผนการเงินในด้านการออมและการลงทุนมีความแตกต่างกัน

ข้อจำกัดและข้อเสนอแนะ

1. ข้อจำกัดในการวิจัย

ประชาชนมีข้อจำกัดด้านการสื่อสาร เนื่องจากแบบสอบถามมีข้อความที่ประชาชนอาจไม่เข้าใจ เช่น คำว่า พันธบัตร ซึ่งทำให้เกิดการทวนกลับความเข้าใจหลายรอบ ดังนั้น การศึกษาครั้งต่อไปจำเป็นต้องระมัดระวังในการใช้ภาษาที่เป็นทางการ และให้ความสำคัญในการปรับใช้ภาษาให้เข้าใจง่าย เพื่อให้การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

เห็นควรนำเสนอผลงานวิจัยต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการส่งเสริมและเพิ่มพูนความรู้ให้กับประชาชนในพื้นที่ได้เข้าใจถึงหลักการของการวางแผนทางการเงิน เช่น การจัดอบรมและกิจกรรมการส่งเสริมการออมเพื่อให้ประชาชนที่การออมอยู่แล้วได้นำเงินออมไปลงทุนหรือต่อยอดให้กับตนเองรวมถึงกิจกรรมการสร้างความรู้ความเข้าใจและทักษะในการวางแผนการเงิน เพื่อให้ประชาชนได้ตระหนักและให้ความสำคัญกับการวางแผนทางการเงิน นำไปเป็นแนวทางในการจัดสรรรายรับ-รายจ่าย และวางแผนการเงินในอนาคตได้อย่างเหมาะสม

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาครั้งต่อไป ควรขยายขอบเขตการศึกษาให้ครอบคลุมพื้นที่อื่นๆ ในอำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ควรคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรที่ทำบัญชีครัวเรือน หรือจากกรมตรวจสหกรณ์จังหวัด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีข้อมูลเกี่ยวกับผู้ที่มีการวางแผนทางการเงิน ซึ่งจะช่วยให้การเก็บข้อมูลมีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ควรทำการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ประจำและกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีรายได้ประจำ เพื่อให้เห็นความแตกต่างในวิธีการและลักษณะการวางแผนการเงินที่แตกต่างกัน โดยจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนถึงความหลากหลายของครัวเรือนในอำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ในบริบทที่แตกต่างกันทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การขยายขอบเขตการศึกษาและการเปรียบเทียบผลการวิจัยระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะต่างกันในพื้นที่ต่างๆ ของอำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร จะช่วยให้ได้ภาพรวมของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครัวเรือนในตำบลต่างๆ และสามารถเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนการเงินในแต่ละพื้นที่ได้อย่างชัดเจนและครอบคลุม

เอกสารอ้างอิง

- กนกกาญจน์ สังขพันธ์ วรพงศ์ จวงรัตน์ กัจจร และชาคริต ศรีสุกน. (2563). พฤติกรรมการออมเพื่อการเกษียณ: กรณีศึกษากลุ่มตัวอย่างพนักงานธนาคารพาณิชย์ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล. *วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี*, 14(3), 479-490.
- ศษภักดิ์ จิรวังชลบุญญมณี ย่อมพันธ์ กรรณิกา แสงสุริศรี และ ศษศักย์ มหารมณณ์. (2568). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการออมของพนักงานบริษัทเอกชนในเขตพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจ กรุงเทพมหานคร. *วารสารศิลปศาสตร์ มทร.กรุงเทพ*, 7(1), 29-43.
- คณินิจ พลคำมาก. (2565). *การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการออมเพื่อการวางแผนก่อนวัยเกษียณอายุของเจ้าหน้าที่สำนักงานพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน)*. รายงานวิจัย. สำนักงานพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน).
- จินตนา สีนสุวรรณ์ เพ็ญโพยม เขยสมบัติ และ ตุลนาถ ทวนธง. (2567). พฤติกรรมการออมและการใช้จ่ายของผู้สูงอายุ ตำบลเชียงทองอำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร. *วารสาร มจรเพชรบุรีปริทรรศน์*, 7(1), 408-424.
- เทศบาลตำบลสว่างแดนดิน. (2568). *สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน*. สืบค้นจาก <https://sawangdandin.go.th/files/dynamiccontent/file-126065-15561595811754446498.pdf> เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2568.
- ธนกิจ บุญลือ และเฉลิมพร เย็นเยือก. (2561). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการออมเงินของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี*. การประชุมนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 13 ปีการศึกษา 2561. วันที่ 16 สิงหาคม 2561. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต. หน้า 528-539.

- จิตารัตน์ คงสา และนรารักษ์ บุญญานาม. (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจออมในกองทุนการออมแห่งชาติ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี. การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิชาการระดับชาติ UTCC Academic Day ครั้งที่ 4. วันที่ 5 มิถุนายน 2563. การประชุมออนไลน์ผ่านโปรแกรม Cisco Webex Event. หน้า 2328-2344
- ณิชากร ชัยศิริ เจริญภา นกน้อย และวาสนา สุวรรณวิจิตร. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของประชาชนในจังหวัดสงขลา. *วารสารนาคบุตรปริทรรศน์มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช*, 11(3), 129-136.
- นิตยา ปะอินทร์. (2562). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อศักยภาพในการออมของครัวเรือนจนเปรียบเทียบกับครัวเรือนรวย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.
- นิตสิริ ประสาทกุล และ อ่างศักดิ์ เสวตเลข. (2565). การศึกษาปัจจัยและความคิดเห็นต่อการออมเงินของเจ้าหน้าที่กระทรวงการคลัง. *วารสารสหศาสตร์ศรีปทุม*, 8(3), 171-187.
- นุชจิรา สิ้นค้า. (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออมกับกองทุนการออมแห่งชาติของประชาชนในอำเภอห่มเกล้า จังหวัดเพชรบูรณ์. (การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพมหานคร.
- ปฐมพงศ์ กุ๊กแก้ว. (2565). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเงินของประชาชนจังหวัดสุพรรณบุรีในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019. *รายงานวิจัย*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี.
- ปรีวัตร ป่องพาล. (2563). การวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันทางด้านเศรษฐกิจของครูและบุคลากรทางการศึกษา. *รายงานวิจัย*. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ปิยะพันธ์ กำจัด นพรุจ พรหมชาติ รัตติกาล สถิตยั้ง มินตรา พึ่งเงิน และพิมพ์กาญดา จันดาหัวดวง. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการออมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนวมวิทย์วิทยาเขต ตำบลนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร. *รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6 สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร*. วันที่ 20 ธันวาคม 2562. หน้า 380-389.
- มณีพร สอนสัมพันธ์. (2565). *เพศและพฤติกรรมการออมใน สปป.ลาว*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.
- มัลลิกา ก่อสกุล. (2565). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับการออมของกลุ่มคนเจนเนอเรชันวายในภาวะสังคมผู้สูงอายุไทย. (การค้นคว้าอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.
- รักษ์สุดา เหล่าคา. (2563). *การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง วิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจ*. (การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพมหานคร
- รัชณี ปรีชา และปานแก้วตา ลักนาวานิช. (2561). การตัดสินใจออมเงินผ่านกองทุนการออมแห่งชาติของแรงงานนอกระบบในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช. *Veridian E-Jornal, Silpakorn University*, 11(2), 3261-3279.

- สมนึก เอื้อจิระพงษ์พันธ์ กนกวรรณ มีสุข และอรทัย เถาจุ. (2561). การจัดการการเงินส่วนบุคคลและความสุขด้านการเงินของบุคลากรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยธนบุรี*, 12(29), 34-44.
- สิทธิชัย ลีวิวัฒน์วงศ์ วัลลพ ล้อมตะคุ และปาลิตา คำยัน. (2565). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดพะเยา เขต 1. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 41(2), 103-111.
- สิรินันท์ พานพิศ. (2563). พฤติกรรมการออมส่วนบุคคลของบุคลากรในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. (การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานสถิติจังหวัดสกลนคร. (2566). *การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2566 จังหวัดสกลนคร*. สืบค้นเมื่อ 21 พฤศจิกายน 2567 แหล่งที่มา: <https://sakonnk.nso.go.th/reports-publications/provincial-statistics-report/sakon-nakhon-province-statistical-report-2023.html>
- สำนักบริหารการทะเบียนกรมการปกครอง. (2567). *สถิติประชากรทางการทะเบียนราษฎร*. สืบค้นเมื่อ 21 พฤศจิกายน 2567 แหล่งที่มา: <https://www.bora.dopa.go.th>
- หทัยรัตน์ ควรรู้ดี, มาลินี ศรีไมตรี และอรวรรณ ตามสีวัน. (2565). การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนตำบลคำไฮใหญ่ อำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี. *วารสารการจัดการและการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*, 9(1), 107-122.
- อุไรวรรณ ปลอดภัยดี. (2560). *การจัดการการเงินส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการวางแผนเกษียณของพนักงานองค์กรเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร*. (สารนิพนธ์ ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสยาม. กรุงเทพมหานคร.
- เอก ชูมหัชชราชัย. (2563). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของกลุ่มคนที่เพิ่งเริ่มต้นการทำงาน ในกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยมหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด กรุงเทพฯ*, 26(2), 13-23.
- Abdelkhalik, T., Arestoff, F., Freitas N., and Mage, S. (2010). A Micro econometric analysis of household savings determinants in morocco. *African Review of Money Finance and Banking*.
- Boone, L. E., Kurtz, D. L., Hearth, D. (2002). *Planning your financial future (The Dryden Press Series in Finance)*. (3rd ed.). United-States, USA, South-Western College Publishing.
- Bui, T. (2000). *Household saving behavior in developing countries: The case of Vietnam. Doctoral dissertation*. Australian National University. Retrieved from https://openresearchrepository.anu.edu.au/bitstream/1885/144957/2/b21056110_Bui_T_Q.pdf
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., and Anderson, R. E. (2010). *Multivariate data analysis* (7th ed). Upper Saddle River: Pearson Education.

Sekaran, U. (2003). *Research methods for business a skill-building approach*. (4th ed.). New York: John Wiley and Sons.

Seguino, S. and Floro, M. S. (2003). Does gender have any effect on aggregate savings? An empirical analysis. *International Review of Applied Economics*, 17(2), 147-166.

Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis*. (2nd ed.). New York: Harper and Row.